

[Ragnhild Andersen.]

bedringer, de indeholder, men vi mener, at når det drejer sig om langtidspaner, der skal slutte i 1963, er det for lidt at give rentemodtagerne en forbedring på 1 000 kr. og velhaverne samtidig en folkepension på 1 500 kr. Vi vender os mod det dårlige eller utilfredsstillende i de to partiers forslag, f. eks. mod forhøjelsen af aldersgrænserne med 2 år. Vi mener, at der heri ligger en forringelse, som vore ældre ikke kan være tjent med, selvom det foregår over en periode på 6 år. Vi vender os imod, at zonegrænserne skal bevares, disse zonegrænser, som — det var jeg allerede inde på i går — er så uretfærdige. Vi udtalte os også i går imod forslaget om, at folkepensionen ikke skal pristalsreguleres. Jeg glæder mig over at høre i dag, at den højtærede socialminister er parat til forhandling om dette spørgsmål, og nu da jeg har hørt den ærede ordfører for det radikale venstre sige, at det nærmest var af praktiske grunde, man ikke fik pristalsreguleringen med, håber jeg, man sørger for, at alt, hvad der skal udbetales til rentemodtagerne, i fremtiden bliver pristalsreguleret, for ellers bliver det en dårlig løsning for rentemodtagerne; de vil løbe den risiko, at den folkepension, de får, om 6 år kun vil være det halve værd, måske lidt mere, måske lidt mindre. Sådan som prisudviklingen er for tiden, er det altfor risikabelt at give rentemodtagerne penge, som ikke årligt reguleres i henhold til pristigningerne.

Kommunisterne går ind for, at rentemodtagernes og småkårsfolks forhold forbedres op til et rimeligt niveau, op til de to trediedele af gennemsnitsindtægten for forsørgere, som også på et vist tidspunkt var et mål for det socialdemokratiske parti. Vi mener, at rentemodtagernes indtægter må op, før vi inviterer velhaverne i vort land på folkepension, som de ikke har behov for, når de har 15 000 kr., 20 000 kr., 100 000 kr. i indtægt, ja, måske endda er millionærer; de kan jo også få folkepension efter forslaget.

Ministeren kan da heller ikke være utilfreds med, at kommunisterne ikke vil gå ind for den nye skat, der foreslås i forbindelse med folkepensionen, at vi mener, at aldersforsørgelsen fortsat bør finansieres over skatter og afgifter, således som det hidtil har været tilfældet, og at vi i den

henseende foreslår, at militærudgifterne sættes ganske betydeligt ned, hvad efterhånden en meget stor part af befolkningen ønsker de skal, hvad alle finder naturligt at de bliver. Ministeren kan ikke være utilfreds med det, al den stund jeg for et øjeblik siden hørte et andet medlem af den høje regering, finansministeren, erklære, at han i princippet var af samme opfattelse: at man ikke burde opkræve en folkepensionsskat som den foreslåede, og at det var som en cadeau til de konservative og venstre, man var gået med dertil.

Ja, men det må være rigtigt, at kommunisterne fastholder de rigtige synspunkter på disse afgørende områder, og jeg har allerede i går sagt, at det var muligt at løse spørgsmålet om en folkepension uden at gå til den ekstraskat, som man foreslår. Det er muligt, fordi vi har overskud i statskassen, fordi vi kan nedskære militærudgifterne ganske betydeligt, og endelig har vi mulighed for at gå over til en beskatning af arbejdsgeberne i forhold til de udbytter, de tager hjem på deres arbejdere, medens de jo til dato har været fri for at give noget som helst bidrag til deres arbejders alderdom.

Ministeren er også utilfreds med, at kommunisterne vil have folkepension fra 1. april 1956. Er det virkelig for tidligt? Derom vil jeg gerne spørge de øvrige partier i denne sal, som også deltog i valgslagene i 1953. Ikke alene socialdemokratiet og det radikale venstre, men også de ærede repræsentanter for venstre og konservative, der deltog i valgets møder, delte rundhåndet løfter ud. Hvem lovede ikke folkepension i 1953? Og nu foreslår den højtærede minister og det radikale parti folkepension fra 1. april 1957, de øvrige partier er ikke sikre på, om de overhovedet vil være med! Men der må dog være en vis grænse for, hvad man kan love vælgerne uden at indfri sine løfter. Det var jo en fryd for vælgerbefolkningen at høre på talerne om folkepension i 1953, men det er meget lidt, man hidtil har indfriet af løfterne.

Hvordan lever så rentemodtagerne i dag? Baggrunden for ønsket om folkepension, ikke alene fra rentemodtagernes, men også fra den øvrige befolknings side, er jo de altfor ringe kår, der bydes vore ældre. Hvem vil påstå, at man i en dyrtid som denne kan klare sig for mindre end 200 kr. om måneden,